

Η χειροτονία του Επισκόπου Χαριουπόλεως στο Σύδνεϋ

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)

Διπλή πνευματική χαρά βίωσε το πρωί της Κυριακής, 21 Νοεμβρίου, η Ελληνορθόδοξη Εκκλησία της Αυστραλίας. Ανήμερα της μεγάλης Θεομητορικής εορτής των Εισοδίων της Θεοτόκου, στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου, στο Marrickville του Σύδνεϋ, τελέστηκε με εκκλησιαστική λαμπρότητα η εις Επίσκοπον χειροτονία του Αρχιεπισκοπικού Επιτρόπου Καμπέρας, εψηφισμένου Επισκόπου Χαριουπόλεως κ. Προχόρου.

Ο νέος Επίσκοπος αξιώθηκε να λάβει τη χάρη της Αρχιερωσύνης δια των χειρών του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Μακαρίου, μετονομασθείς Βαρθολομαίος, προς τιμήν του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου και της συμπλήρωσης 30 ετών ευκλεούς και γόνιμης Πατριαρχίας Του.

Προ της χειροτονίας του, ιστάμενος ενώπιον του Ποιμενάρχου του, **ο εψηφισμένος Επίσκοπος δήλωσε την αφοσίωσή του προς το Σεπτό της Ορθοδοξίας Κέντρο και προς τον Παναγιώτατο κ.κ. Βαρθολομαίο,** εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τους Συνοδικούς Αρχιερείς για την προαγωγή του, ενώ μνημόνευσε κι ευχαρίστησε τα πρόσωπα που τον ευεργέτησαν πολλαπλώς στην πορεία της ζωής του. Αναφέρθηκε ονομαστικά, μεταξύ άλλων, στον Σεβ. Μητροπολίτη Σεβαστείας κ. Σεραφείμ, από τον οποίον έλαβε τους δύο πρώτους βαθμούς της ιερωσύνης, στους συνεπισκόπους του στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας και στα μέλη της αρχιεπισκοπικής αυλής, στον Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτη κ. Νεκτάριο Ζορμπαλά, που ήταν ο ιερέας, ο οποίος τον βάπτισε, στους καθηγητές του στη Θεολογική Σχολή του Αποστόλου Ανδρέου, στους αιμνήστους ιερείς Παναγιώτη Μπασκούτα, Γεώργιο Κουκουλά, Κωνσταντίνο Μαυρίδη και Μιχαήλ Αποστολόπουλο, στον παππού του, μακαριστό ιερέα Φίλιππο Μωραΐτη, καθώς και στον θείο του, Ιάκωβο, εκ της Ιεράς Μονής Αγίου Διονυσίου Αγίου Όρους.

Επιπροσθέτως, έκανε ειδική μνεία στον αοίδιμο Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας κυρό Στυλιανό, από τα χέρια του οποίου έλαβε το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτου και, όπως

επισήμανε, διδάχθηκε πολλά εκ της μεγάλης πείρας και σοφίας του.

Η συγκίνηση του Επισκόπου Χαριουπόλεως κορυφώθηκε όταν τα χείλη του πρόφεραν τα ονόματα των αιμνήστων γονέων του, Βασιλείου και Λυγερής. **«Τους ευχαριστώ εκ βάθους καρδιάς για όσα υπέρ εμού εκοπίασαν. Με ανέθρεψαν με αγάπη, πίστη, ταπείνωση, πραότητα και φόβο Θεού. Σφράγισαν με τη συμβουλευτική καθοδήγησή τους τη ζωή μου»**, σημείωσε με έντονη τη συναισθηματική του φόρτιση, ευχόμενος ο Θεός να τους αναπαύσει εν χώρα ζώντων και εν σκηναίς δικαίων.

Ολοκληρώνοντας την προσφώνησή του και αφού μνημόνευσε κι ευχαρίστησε για τη συνεργασία τους, τους ανθρώπους των Ενοριών Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης Liverpool και Αναστάσεως του Χριστού Kogarah, καθώς επίσης τον ιερό Κλήρο και φιλόχριστο τον λαό της Καμπέρας και της Τασμανίας, ο χειροτονούμενος Επίσκοπος απευθύνθηκε με βαθιά υϊκή αγάπη στον Σεβασμιώτατο κ.κ. Μακάριο, ευχαριστώντας τον για την πατρική στοργή με την οποία τον περιβάλλει από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε. «Ευγνωμονώ τον Θεό που υπάρχουνε στη ζωή μου και στη ζωή της τοπικής μας Εκκλησίας», τόνισε χαρακτηριστικά, και υποσχέθηκε να τιμήσει το επισκοπικό αξίωμα, καταβάλλοντας όλη του τη δύναμη για να φανεί αντάξιος των προσδοκιών της Εκκλησίας.

Με τη βεβαιότητα ότι ο νέος Επίσκοπος διαθέτει τα εχέγγυα για να δικαιώσει πράγματι τις προσδοκίες της Εκκλησίας, ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας τού απηύθυνε πατρικές συμβουλές και νουθεσίες για την περαιτέρω πρόοδό του, εκκινώντας από την εορτή της ημέρας και σημειώνοντας τον θεολογικό και πνευματικό συμβολισμό της εισόδου του Θεόπαιδος Μαριάμ στον Ναό. «Η ολοκληρωτική αφιέρωση της Παναγίας στον Θεό μάς υπενθυμίζει ότι ουδείς ανήκει στον εαυτό του», υπογράμμισε μεταξύ άλλων, επισημαίνοντας ότι «ψυχή τε και σώματι ανήκομε στον Χριστό».

Αναφερόμενος στην ύψιστη τιμή που λαμβάνει ο Επίσκοπος Χαριουπόλεως, ήτοι να φέρει εφεξής το όνομα Βαρθολομαίος, ο Σεβασμιώτατος τού επισήμανε ότι η τιμή αυτή συνιστά ταυτόχρονα και μέγιστη ευθύνη, καθότι θα πρέπει να προσπαθήσει να ομοιάσει, όσο μπορεί, στο πρόσωπο αυτό που κράτησε στους ώμους του την Ορθοδοξία για τριάντα ολόκληρα χρόνια. Μιλώντας από καρδιάς για τον Πατριάρχη του Γένους, ο Αρχιεπίσκοπος έκανε λόγο για τη μεγαλύτερη πνευματική φυσιογνωμία της συγχρόνου κοινωνίας, «αφενός μεν διότι στο πρόσωπό του ενσαρκώνεται ένας υψηλός και πνευματικός θεσμός, αφετέρου δε διότι, ως πρόσωπο, διαθέτει μία δυναμικότητα ζωής, χάριτος, πλούτου θεϊκού και ενεργού προσευχής». «Ο Πατριάρχης μας συνιστά μίαν εξέχουσα ιεραρχική μορφή της Εκκλησίας, ένα πεφωτισμένο λειτουργό των Μυστηρίων του Θεού και πρόμαχο των υψηλών αξιών», τόνισε σε άλλο σημείο και προσέθεσε: «Στο πρόσωπό του συγκεφαλαιώνεται ένας ολόκληρος κόσμος πνευματικών αξιών, αρετών και

χαρισμάτων. Αντικατοπτρίζει μίαν ωραιότητα, μίαν ανωτερότητα, εκπέμπει εικόνα πληρότητας».

Ακολουθώντας, ο Σεβασμιώτατος μετέφερε στον νέο Επίσκοπο ένα απόσπασμα από τον λόγο του μακαριστού Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνης Μελίτωνος, απ' όταν ετέλεσε την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Οικουμενικού Πατριάρχου, τότε Διάκονου Βαρθολομαίου: «Έρχεσαι ίνα λάβης τήν χάριν. Αυτή είναι τό κύριον. Αυτή είναι ή αποφασίζουσα εις τό τέλος. Άλλά διά νά γίνη αυτό πρέπει νά κενωθής διά νά δοθῇ τόπος εις τήν χάριν», ήταν τα πατρικά λόγια του μακαριστού Ιεράρχου Μελίτωνος, τα οποία ο Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Μακάριος επανέλαβε ενώπιον του χειροτονούμενου Επισκόπου, με την προτροπή να μην επαναπαυθεί στα χαρίσματά του και να μη βασιστεί στις δικές του δυνάμεις, αλλά να δώσει τόπο στη χάρη του Θεού, για να λειτουργήσει στη ζωή σου.

Καταληκτικά, ο Σεβασμιώτατος δήλωσε σίγουρος πως ο Θεοφιλέστατος κ. Βαρθολομαίος θα έχει όμορφη, σεμνή, ταπεινή και ευλογημένη αρχιερατική πορεία, αφού διακρίνεται για την εργατικότητα και την οργανωτικότητά του, για το εκκλησιαστικό του φρόνημα και ήθος, για την παιδεία και τα φιλόανθρωπα αισθήματά του, όσο και για την αφοσίωσή του στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και για τον ενωτικό οραματισμό του για την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας. Κλείνοντας τον λόγο του, μνημόνευσε τους γονείς του Θεοφιλεστάτου, σημειώνοντας πως, μετά από δεκαέξι ολόκληρα χρόνια, που δεν έκαναν παιδιά, «η Παναγία τούς έστειλε εσένα, ως απάντηση στις πολλές και θερμές τους προσευχές». «Τολμώ σήμερα να καταθέσω εν Εκκλησία πληθούση ότι είσαι παιδί της Παναγίας μας», επισήμανε, «και επομένως δεν είναι τυχαίο ότι χειροτονείσαι σήμερα που εορτάζουμε τα Εισόδιά της».

Σημειώνεται ότι κατά τη Θεία Λειτουργία και τη χειροτονία του Επισκόπου Χαριουπόλεως, τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας πλαισίωσαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δέρβης κ. Ιεζεκιήλ και οι Θεοφιλ. Επίσκοποι Μιλητουπόλεως κ. Ιάκωβος, Μελόης κ. Αιμιλιανός, Κυανέων κ. Ελπίδιος, Σινώπης κ. Σιλουανός, Σωζοπόλεως κ. Κυριακός, Μαγνησίας κ. Χριστόδουλος και Κερασούντος κ. Ευμένιος. Ανάμεσα στο εκκλησίασμα, που μαζί με τον Κλήρο βροντοφώναξε «Άξιος» στον νέο Επίσκοπο, βρίσκονταν μεταξύ άλλων η Ύπατη Αρμοστής της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Αυστραλία, κ. Μάρθα Μαυρομμάτη, ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στο Σύδνεϋ, κ. Χρήστος Καρράς, οι πολιτειακοί γερουσιαστές κ. Peter Poulos και κ. Courtney Houssos, ο Πρόεδρος της Διακοινοτικής Επιτροπής Βικτώριας, κ. Αντώνιος Τσουρδαλάκης, ο Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καμπέρας, κ. Ιωάννης Λουκαδέλλης, και ο κατά σάρκα

αδελφός του Οικουμενικού Πατριάρχου, κ. Νικόλαος Αρχοντώνης, με τη σύζυγό του, Αικατερίνη.

Λόγος Νουθετήριος του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Μακαρίου

κατά την εις Επίσκοπον χειροτονία του Θεοφιλεστάτου εψ. Επισκόπου Χαριουπόλεως κ. Προχόρου στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου

Σύδνεϋ, 21 Νοεμβρίου 2021

Θεοφιλέστατε ἀδελφέ, ἐψηφισμένε ἐπίσκοπε Χαριουπόλεως καί τέκνο ἐν Κυρίῳ ἀγαπητό,

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή μας ἐπὶ τῇ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίᾳ ἑνὸς ἀξίου κατὰ πάντα τέκνου αὐτῆς. Ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, μετὰ ἀπὸ τὴν εἰσήγησιν τῆς ἐλαχιστότητάς μου καί τὴν εὐμενῇ προβολῇ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ψήφων κανονικῶν γενομένων στὸν πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Φανάρι, σέ ἐξέλεξε Ἐπίσκοπο τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἀγιωτάτης Ἐπισκοπῆς Χαριουπόλεως, ἐκτιμήσασα τὴν εὖορκον ἱερατικὴ καί εὐρυτέραν ἐκκλησιαστικὴ σου διακονία στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή μας καί ἐπιβραβεύσασα τὴν ὑπακοή καί τὴν ἀφοσίωσή σου στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στὸν Πατριάρχη μας ἀλλὰ καί στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καί Ποιμενάρχη σου.

Ὅμως, ἡ χαρὰ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν εἶναι σήμερα διπλῇ. Δέν πανηγυρίζομε μόνο τὴν προσωπικὴ σου Πεντηκοστή καί τὴν κλήση σου νὰ εἰσοδεύσεις εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, γιὰ νὰ καταστεῖς Ἀρχιερέας τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀλλὰ, παράλληλα, καί τὴ μεγάλη Θεομητορικὴ ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὸν Ναό. Ἐορτάζουμε μαζί μέ τὴν κάθοδο τοῦ Παρακλήτου καί τὴν ἑορτὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ «ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσα καί πρό αἰώνων προορισθεῖσα Μητέρα τοῦ Θεοῦ», ἡ «προεκλεχθεῖσα ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ»[\[1\]](#), εἰσέρχεται στὸν Ναό, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἰδία «καί ἀνάθημα καί εὐῶδες θυμίαμα» καί «τοῦ Ἰησοῦ οἰκητήριον, τερπνόν καί ὠραῖον»[\[2\]](#). Δόξασε μέ ὅλη σου τὴν ὑπαρξὴ τὸν Τριαδικὸ Θεό, διότι «ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγὴς φωτίζουσα

ὀφθαλμούς ἠκούσθη»[3]. «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». «Δόξα τῷ Θεῷ, τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι, τῇ πρεσβείᾳ καὶ μεσιτείᾳ τῆς Θεομήτορος».

Τῇ σημερινῇ ἑορτῇ τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων» τὴν ἀναφέρουν, γιὰ πρώτη φορά, οἱ ἀπόκρυφες πηγές καὶ μάλιστα τὸ Πρωτοευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου[4], τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα κεφάλαια ἐγράφησαν περὶ τὸ 150 μ.Χ.. Τὴν ἀναφέρουν, ἐπίσης, οἱ περισσότερες ἐκ τῶν ἐορτολογικῶν πηγῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, κυρίως στὴν περιοχὴ τοῦ Βυζαντίου, τὴν περιλαμβάνουν δὲ μεταξὺ τῶν πανηγυρικῶν τους λόγων καὶ ὁμιλιῶν οἱ περιφανέστεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μέ προεξάρχοντα τὸν Νύσσης Γρηγόριο. Ἦδη, λοιπόν, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 2ου αἰῶνος καὶ ὅπωςδήποτε πρὸ τῆς Συγκλήσεως τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὑπάρχει αὐτὴ ἡ παράδοση περὶ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, παράδοση ἡ ὁποία οὐδέποτε διεκόπη στὴν πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας[5].

Ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἀφιέρωση τῆς Παναγίας στὸν Θεὸ μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι οὐδεὶς ἀνήκει στὸν ἑαυτό του. «Οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν» θὰ τονίσῃ ὁ Μέγας Κήρυξ τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, ἐπεξηγῶντας ὅτι: «ἡγοράσθητε γάρ τιμῆς». Ἔχομε ἐξαγορασθεῖ διὰ τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό μᾶς προτρέπει: «Δοξάσατε δὴ τὸν Θεόν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ὅτι ἐστὶ τοῦ Θεοῦ»[6]. Ἀκριβῶς δὲ καὶ ἡ σήμερον ἐν τῷ ναῷ εἴσοδος τῆς Θεόπαιδος Μαριάμ ἐνέχει καὶ τοῦτον τὸν βασικό, θεολογικὸ καὶ πνευματικὸ συμβολισμό, εἰδικά γιὰ σένα, πού καλεῖσαι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ λάβεις τὸν ὑπερμέγιστο βαθμὸ τῆς ἀρχιερωσύνης. Συνιστᾷ μία προσφορά ἁγία καὶ μία ἀφιέρωση ὁλοκληρωτικὴ. Ψυχὴ τε καὶ σώματι ἀνήκομε στό Χριστό καὶ ὀφείλομε νὰ διατηροῦμε καθαρότητα «ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ»[7], ὅποτε ὧντως δοξάζομε τὸν Δημιουργό «ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι, ὅτι ἐστὶ τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἀπεδέχθη ἐν ὑπακοῇ τό θέλημα τῶν γονέων της καί εἰσῆλθε εἰς τά Ἅγια τῶν Ἀγίων, γνωρίζοντας καλῶς ὅτι ἐπιτελεῖται τό Μέγα θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τό δικό της. Κενώθηκε ἐν ὑπακοῇ καί ἀφιερώθηκε ἐκουσίως, δίδοντας τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἐνεργήσῃ καί νά τήν καταστήσῃ αἰτία χαρᾶς γιά τό ἀνθρώπινο γένος. Πολύ ὀρθά καί μέ πανηγυρίζουσα φωνή διατρανώνει ὁ ἱερός Ὑμνογράφος: «Ἦγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων»[\[8\]](#), ἡ ἐορτή τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐκπληρώσεως κάθε κατὰ Θεόν προσδοκίας τῶν ἀνθρώπων.

Θεοφιλέστατε,

Τελοῦντες σήμερον τήν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία σου, δύο πράγματα θέλω νά σοῦ ὑπομνήσω. Τό πρῶτο εἶναι ὅτι σέ λίγο, μέ τήν ἐπίκληση τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θά λάβεις τό ὄνομα Βαρθολομαῖος, πρός τιμήν τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου μας Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος πρό ὀλίγων ἡμερῶν συμπλήρωσε τριάντα χρόνια ἀπό τῆς ἐκλογῆς του στόν Ἀποστολικό καί Πατριαρχικό Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Θεωρῶ ὑποχρέωσή μου, ὄχι τυπική ἀλλά καρδιακή καί πνευματική, νά τιμήσομε τόν Πατριάρχη μας καί μέ αὐτό τόν τρόπο, δίδοντας δηλαδή τό ὄνομά του σέ ἕναν ἀπό τοὺς Ἐπισκόπους τῆς τοπικῆς Ἱεραρχίας μας.

Γιά τόν Πατριάρχη μας σᾶς ἔχω μιλήσει πολλές φορές, ἰδιωτικά καί δημόσια, ἐπίσημα καί ἀνεπίσημα, καί ὅλοι γνωρίζετε τήν ἀγάπη καί τό σεβασμό πού τρέφω ἀπέναντί του. Μπορῶ νά πῶ μέ βεβαιότητα τούτη τήν ἱερή στιγμή ὅτι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶναι ἡ μεγαλύτερη πνευματική φυσιογνωμία τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἀφ' ἑνός μέν διότι στό πρόσωπό του ἐνσαρκώνεται ἕνας ὑψηλός καί πνευματικός θεσμός, ἀφ' ἑτέρου δέ διότι, ὡς πρόσωπο, διαθέτει μία δυναμικότητα ζωῆς, χάριτος, πλούτου θεϊκοῦ καί ἐνεργοῦ προσευχῆς. Ὑπηρετεῖ τήν οἰκουμένη, προσφέρει αἰσιοδοξία, κηρύττει τήν ἀνάστασι «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας». Εἰρηνεύει τόν λαό καί οἱ εὐλογίες του «ὡς νεφέλαι πέτανται»[\[9\]](#) εἰς τόν ἀτέρμονα ὀρίζοντα. Ὑπέρ τοῦ λαοῦ του προσεύχεται συνεχῶς ὡς ἄλλος Ἀβραακὺμ «ἀπό φυλακῆς πρωίας», μεταποιούμενος σέ ἄρμα χερουβικό [\[10\]](#), ρίπτοντας, τρόπον τινά, πρηνῇ τό λαό του καί τήν Ἐκκλησία του στά κράσπεδα τῶν ἱματίων τοῦ Θεοῦ. Ὅλους τοὺς βυθίζει στή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πατριάρχης μας συνιστᾷ μίαν ἐξέχουσα ἱεραρχική μορφή τῆς Ἐκκλησίας, ἕνα πεφωτισμένο λειτουργό τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καί πρόμαχο τῶν ὑψηλῶν ἀξιών.

Στό πρόσωπό του συγκεφαλαιώνεται ἕνας ὁλόκληρος κόσμος πνευματικῶν ἀξιῶν, ἀρετῶν καί χαρισμάτων. Ἀντικατοπτρίζει μίαν ὠραιότητα, μίαν ἀνωτερότητα, ἐκπέμπει εἰκόνα πληρότητος.

Ἀπό σήμερα καί γιά τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου θά εἶσαι ὁ Χαριουπόλεως Βαρθολομαῖος. Πρόκειται γιά ὕψιστη τιμή ἀλλά καί μέγιστη εὐθύνη. Εὐθύνη πού σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά προσπαθήσεις νά ὁμοιάσεις, ὅσο μπορείς, στό πρόσωπο αὐτό, πού κράτησε στούς ὦμους του τήν Ὁρθοδοξία γιά τριάντα ὁλόκληρα χρόνια. Ἰδιαιτέρως σέ παρακαλῶ, λοιπόν, νά φανεῖς ἀντάξιος αὐτῆς τῆς μεγάλης τιμῆς καί εὐλογίας.

Τό δεύτερο πού θέλω νά τονίσω εἶναι ὅτι, καθῶς τελοῦμε τό μυστήριον τῆς προσωπικῆς σου Πεντηκοστῆς σήμερον, ἔρχεται στή σκέψη μου ἡ στιγμή κατά τήν ὁποία ὁ περίνους Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνης Μελίτων ἐπιτελοῦσε τά προσωπικά εἰσόδια τοῦ Πατριάρχου μας εἰς τά Ἅγια τῶν Ἀγίων, τότε δηλαδή πού τόν εἰσήγαγε στό δεύτερο βαθμό τῆς Ἱερωσύνης. Ὁ μακαριστός Μελίτων, ἀντί ἄλλων πολλῶν λόγων καί προτροπῶν τότε, περιορίστηκε μόνο σέ ἕνα λόγο βαθύ καί βιωματικό. Εἶπε πατρικῶς καί μετά πολλῆς στοργῆς στόν τότε Διάκονο Βαρθολομαῖο: «Ἐρχεσαι ἵνα λάβῃς τήν χάριν. Αὕτη εἶναι τό κύριον. Αὕτη εἶναι ἡ ἀποφασίζουσα εἰς τό τέλος. Ἀλλά διά νά γίνῃ αὐτό πρέπει νά κενωθῇς διά νά δοθῇ τόπος εἰς τήν χάριν»[\[11\]](#). Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπισκοπικῆς σου χειροτονίας καί τῆς σημερινῆς ἐορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεόπαιδος Μαρίας, ἐπαναλαμβάνω κι ἐγώ πατρικά τά λόγια τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου Μελίτωνος: δῶσε τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ. Μήν ἐπαναπαυθεῖς στά χαρίσματά σου, μή βασιστεῖς στίς δικές σου δυνάμεις. Νά ἀτενίζεις καθημερινά τό πρόσωπο τῆς Παναγίας μας, ἡ ὁποία κενώθηκε ἐν ὑπακοῇ καί ἀφιερώθηκε ἐκουσίως, δίδοντας τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί ὅπως Αὕτη ἐβίωσε ὅλη ἐκείνη τήν ἀλληλοδιάδοχο ἐναλλαγή τῆς χαρᾶς καί τοῦ πόνου στίς διάφορες ἐκφάνσεις τῆς μυστηριώδους ζωῆς τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ της, ἔτσι καί ἐσύ νά εἶσαι ἕτοιμος καί δεκτικός, ὥστε νά βιώνεις τήν ἐναλλαγή τῆς ταπεινώσεως καί τῆς δόξας. Αὐτό θά πρέπει νά κάνεις, διότι ἔτσι δίδεται τόπος στη χάρη, ἡ ὁποία μυστικά καί ἀθόρυβα, ὡσεὶ αὔρα λεπτή, διαχέεται στόν σύμπαντα κόσμον καί στήν Ἐκκλησία. Δῶσε τόπο στή χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά λειτουργήσῃ στή ζωή σου.

Λαμβάνεις τόν τίτλον τῆς ἱστορικῆς καί δεδοξασμένης Ἐπισκοπῆς Χαριουπόλεως. Ἡ

Χαριούπολη είναι πόλη τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, σέ κοντινή ἀπόσταση ἀπό τήν Ἀδριανούπολη καί τίς Σαράντα Ἐκκλησίες. Λαμπροί ἱεράρχες προκάτοχοί σου εἶναι ὁ Βησσαρίων, ὁ ὁποῖος εἶχε καί λαμπρά ἐκκλησιαστική δράση κατά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ὁ Γεννάδιος (1879-1939), ὁ ἐθνομάρτυρας Γερμανός Καραβαγγέλης (1863-1935), ὁ μετέπειτα Καστορίας καί Ἀμασείας, καί ὁ Φιλόθεος (1903), ὁ μετέπειτα Μυριοφύτου καί Περιστάσεως. Προσπάθησε νά τιμήσεις ὅλους τούς προκατόχους σου, τῶν ὁποίων οἱ ψυχές ἀγάλλονται αὐτῇ τήν ὥρα στόν οὐρανό.

Εἶμαι σίγουρος ὅτι θά ἔχεις ὁμορφη, σεμνή, ταπεινή καί εὐλογημένη ἀρχιερατική πορεία καί ὅτι θά φανεῖς ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Διακρίνεσαι γιά τήν ἐργατικότητά σου, τήν ὁργανωτικότητά σου, τό ἐκκλησιαστικό σου φρόνημα καί ἦθος, τή θύραθεν καί θεολογική σου παιδεία, τά φιλόφθονα αἰσθήματά σου καί τήν ἀγάπη σου πρὸς τόν πλησίον, κυρίως πρὸς τούς φτωχοὺς καί τούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας. Ἐκτιμῶ ἀπεριόριστα τό σεβασμό σου πρὸς τό Πατριαρχεῖο μας, τήν ἀγάπη σου πρὸς τόν Πατριάρχη μας, τήν ἐκτίμηση καί ὑπακοή σου πρὸς τήν ἐλαχιστότητά μου καθώς καί τόν ἐνωτικό ὁραματισμό πού ἔχεις γιά τήν τοπική μας Ἐκκλησία. Ἡ παρουσία σου στήν πρωτεύουσα τοῦ κράτους μας, τήν Καμπέρα, θά διασφαλίσαι μία ζωντανή καί σοβαρή μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους μας. Ἀξιοποίησε ὅλα αὐτά τά χαρίσματα πού σοῦ ἔδωσε ὁ καλός Θεός, γιά νά προχωρήσει τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, δίχως ἐσύ νά ἔχεις δικά σχέδια ἢ ἰδιοτελεῖς σκοπούς. Ὅ,τι κάνεις νά τό κάνεις μέ ὅλη σου τήν καρδιά γιά τήν Ἐκκλησία μας.

Αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά μνημονεύσω τούτη τήν ὥρα τούς μακαριστοὺς γονεῖς σου, Βασίλειο καί Λυγερή, οἱ ὁποῖοι δέν ἔκαναν παιδιά καί μετὰ ἀπό δεκαῆξι ὀλόκληρα χρόνια ἡ Παναγία τοὺς ἔστειλε ἐσένα, ὡς ἀπάντηση στίς πολλές καί θερμές τους προσευχές. Τολμῶ, λοιπόν, σήμερα νά καταθέσω ἐν Ἐκκλησίᾳ πληθούσῃ ὅτι εἶσαι παιδί τῆς Παναγίας μας καί ἐπομένως δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι χειροτονεῖσαι σήμερα πού ἐορτάζομε τά Εἰσόδιά της. Σέ συνοδεύουν, οἱ εὐχές καί οἱ προσευχές τῶν καλῶν καί πιστῶν μακαριστῶν γονέων σου, οἱ εὐχές τῶν παρισταμένων ἁγίων Ἀρχιερέων, κυρίως δέ καί πρωτίστως οἱ εὐχές τοῦ Πατριάρχου μας, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα θά φέρεις ἀπό σήμερα.

Προσεγγίζοντες, οἱ θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι, ὁ εὐσεβὴς κληρὸς καί ὁ φιλόχριστος

λαός, τήν ἱερή στιγμή τῆς καθόδου τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπί σέ, ταπεινῶς καί εὐλαβῶς παρακαλῶ τήν εἰσοδεύσασα σήμερα εἰς τά ἅγια τῶν ἁγίων Κυρία Θεοτόκο νά σέ περισκέπει καί νά σέ περιφρουρεῖ πάντοτε καί μέ τίς Θεομητορικές της πρεσβεῖες νά σέ βοηθήσει νά γίνεις σωστός καί καλός Ἐπίσκοπος, γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀγίας Του Ἐκκλησίας καί τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας.

[1] Δοξαστικόν Ἀποστίχων τῆς ἑορτῆς τῆς ἐν τῷ Ναῷ Εἰσόδου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

[2] Ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. α΄.

[3] πρβλ. Ψαλμ. 18, 10.

[4] Τό κείμενον εἰς τό Πρωτευαγγέλιον ἀναφέρει: «Καί ἐγένετο τριετής ἡ παῖς, καί εἶπεν Ἰωακείμ· Καλέσατε τάς θυγατέρας τῶν Ἑβραίων τάς ἀμιάντους καί λαβέτωσαν ἀνά λαμπάδα, καί ἔστωσαν καιόμεναι, ἵνα μή στραφῇ ἡ παῖς εἰς τά ὀπίσω καί αἰχμαλωτισθῇ ἡ καρδιά αὐτῆς ἐκ ναοῦ Κυρίου. Καί ἐποίησαν οὕτως ἕως ἀνέβησαν ἐν τῷ ναῷ Κυρίου. Καί ἐδέξατο αὐτήν ὁ ἱερεὺς, καί φιλήσας εὐλόγησεν αὐτήν καί εἶπεν· Ἐμεγάλυνεν Κύριος τό ὄνομά σου ἐν πάσαις ταῖς γενεαῖς· ἐπί σοί ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν φανερώσει Κύριος τό λύτρον (=λύτρωσιν) αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ. Καί ἐκάθισεν αὐτήν ἐπὶ τρίτου βαθμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, καί ἐπέβαλεν Κύριος ὁ Θεός χάριν ἐπ' αὐτήν, καί κατεχόρευσεν τοῖς ποσίν αὐτοῖς, καί ἠγάπησεν αὐτήν πᾶς οἶκος Ἰσραήλ. Καί κατέβησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς θαυμάζοντες καί αἰνοῦντες τόν δεσπότην Θεόν, ὅτι οὐκ ἐπεστράφη ἡ παῖς εἰς τά ὀπίσω. Ἦν δέ Μαρία ἐν τῷ ναῷ Κυρίου ὡς περιστερά νεμομένη, καί ἐλάμβανεν τροφήν ἐκ χειρός ἀγγέλου».

[5] Χρυσοστόμου (Κωνσταντινίδη) Μητροπολίτου Μύρων (Μετέπειτα Ἐφέσου), «Τάδε λέγει Πατριαρχικός Ἄμβων», Ἐκδόσεις Τέρτιος, 1^η Ἔκδοσις, Κατερίνη 1991, σελ. 181.

[6] Α΄ Κορ. 6, 19-20.

[7] Β΄ Κορ. 7, 1.

[8] Δοξαστικόν τῆς Λιτῆς τῆς ἑορτῆς τῆς ἐν τῷ Ναῷ Εἰσόδου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

[9] Ησ. 60,8

[10] Ἀρχιμανδρίτου Αἰμιλιανοῦ, «Κατηχήσεις καί Λόγοι. Σφραγίς Γνησία», ὅπ. π., σελ.138.

[\[11\]](#) «Χαλκηδόνια, Μνήμη Μελίτωνος Χατζῆ, Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος 1913-1989», Ἑκδοσις Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Μεγαλосχολιτῶν, Ἀθήνα 1999, σελ. 65.